ความเห็นส่วนตน
ของ นายอุดม รัฐอมฤต ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๘/๒๕๖๗ **เรื่องพิจารณาที่ ๑/๒๕๖๗**

วันที่ ๕ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง ผู้ตรวจการแผ่นดิน ผู้ร้อง

\- ผู้ถูกร้อง

ผู้ตรวจการแผ่นดิน (ผู้ร้อง) เสนอเรื่องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๑ (๑) ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง สรุปได้ดังนี้

ผู้ร้องเรียนยื่นหนังสือร้องเรียนต่อผู้ร้องขอให้เสนอเรื่องพร้อมด้วยความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๒๒ (๑) ตอนท้าย ที่บัญญัติว่า "... ให้คณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมมีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นได้เช่นเดียวกับข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ" เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้ข้าราชการที่มีหน้าที่ด้านธุรการ ไม่ใช่ข้าราชการตุลาการหรือผู้พิพากษา อยู่ภายใต้ระบบการให้คุณให้โทษทางวินัยของคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.) ทำให้เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมไม่มีสิทธิอุทธรณ์ต่อบุคคลหรือองค์กรใดภายใต้ระบบการบริหารงานบุคคลเช่นนี้ได้ เพียงแต่มีสิทธิขอทบทวนคำสั่งหรือคำร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.) โดยคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.) เป็นผู้พิจารณาลงโทษและผู้พิจารณาทบทวนคำสั่งหรือคำร้องทุกข์ ซึ่งผู้ร้องเรียนเห็นว่าขัดต่อหลักความเป็นกลาง ขัดต่อหลักนิติธรรม มีผลเป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมเกินสมควรแก่เหตุ และเป็นการแทรกแซงหน่วยงานที่รับผิดชอบงานธุรการของศาลที่มีความเป็นอิสระในการบริหารงานบุคคลตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๓ และมาตรา ๑๙๖ ทำให้ผู้ร้องเรียนถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗

ผู้ร้องเห็นว่า เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมมิได้มีสถานะเป็นข้าราชการตุลาการ และมีหน้าที่เพียงควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งราชการของสำนักงานศาลยุติธรรมให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบ

ไม่มีอำนาจและหน้าที่ในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีดังเช่นผู้พิพากษา การที่บทบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมต้องถูกดำเนินการทางวินัยโดยคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.) ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับเฉพาะกับข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรม เท่ากับเป็นการกำหนดให้ข้าราชการศาลยุติธรรมต้องตกอยู่ภายใต้กฎหมายที่ใช้บังคับกับข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรมซึ่งเป็นข้าราชการคนละประเภท มีหน้าที่และอำนาจแตกต่างกัน และข้าราชการแต่ละประเภทอยู่ภายใต้กฎหมายที่มีหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ได้กำหนดให้ข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรมมีสิทธินำมติของคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.) เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยไปยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ นอกจากนี้ การแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติดังกล่าวเป็นการขยายอำนาจของคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.) ทั้งที่รัฐธรรมนูญมีความมุ่งหมายให้คณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.) มีหน้าที่บริหารงานบุคคลของผู้พิพากษาศาลยุติธรรมเท่านั้น กรณีเป็นกฎหมายที่ขัดต่อหลักนิติธรรม เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิเกินสมควรแก่เหตุ และมีผลใช้บังคับกับบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเฉพาะเจาะจง จึงมีปัญหาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๑๙๓ และมาตรา ๑๙๖

ประเด็นวินิจฉัย

แม้ตามคำร้องจะขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๒๒ (๑) มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๑๙๓ และมาตรา ๑๙๖ แต่เมื่อพิจารณารายละเอียดตามคำร้องในส่วนที่เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ พบว่ามีข้อโต้แย้งเฉพาะมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสามเท่านั้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งรับไว้พิจารณาวินิจฉัยเฉพาะประเด็นที่ขอให้วินิจฉัยว่า “พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๒๒ (๑) เฉพาะส่วนที่บัญญัติให้คณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมมีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมได้เช่นเดียวกับข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม มาตรา ๑๙๓ และมาตรา ๑๙๖ หรือไม่”

ความเห็น

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๓ และมาตรา ๑๙๖ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๑๐ ศาล ส่วนที่ ๑ บททั่วไป โดยมาตรา ๑๙๓ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้แต่ละศาล ยกเว้นศาลทหาร มีหน่วยงานที่รับผิดชอบงานธุรการที่มีความเป็นอิสระในการบริหารงานบุคคล การงบประมาณ และการดำเนินการอื่น โดยให้มีหัวหน้าหน่วยงานคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาขึ้นตรงต่อประธานของแต่ละศาล ในส่วนของมาตรา ๑๙๖ เป็นหลักในการบริหารงานบุคคลเกี่ยวกับผู้พิพากษาศาลยุติธรรมว่าต้องมีความเป็นอิสระและดำเนินการโดยคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.)

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งเป็นกฎหมายที่กำหนดหลักการบริหารงานบุคคลของศาลยุติธรรมในส่วนของสำนักงานศาลยุติธรรม มีเหตุผลในการประกาศใช้เนื่องจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๗๕ กำหนดให้ศาลยุติธรรมมีหน่วยธุรการของศาลยุติธรรมที่เป็นอิสระ โดยมีเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมเป็นผู้บังคับบัญชาขึ้นตรงต่อประธานศาลฎีกา และการแต่งตั้งเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม ต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.) และให้สำนักงานศาลยุติธรรมมีอิสระในการบริหารงานบุคคล การงบประมาณ และการดำเนินการอื่น ต่อมามีการตราพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มีเหตุผลในการประกาศใช้เนื่องจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๒๒ ได้แก้ไขหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการแต่งตั้งเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมให้ต้องมาจากการเสนอของประธานศาลฎีกา และได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมตามที่กฎหมายบัญญัติ จึงแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติดังกล่าวให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๒๒ โดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้แก้ไขมาตรา ๒๒ โดยบัญญัติเป็นความว่า “(๑) การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม ให้ประธานศาลฎีกาเสนอชื่อต่อคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมเพื่อให้ความเห็นชอบ และเมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมแล้ว ให้ประธานศาลฎีกาเป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและดำเนินการเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งต่อไป ทั้งนี้ ให้คณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมมีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้นั้นได้เช่นเดียวกับข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ” และวรรคสอง บัญญัติว่า “เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมมีวาระการดำรงตำแหน่งสองปีนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง เว้นแต่ประธานศาลฎีกาโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมมีคำสั่งให้พ้นจากตำแหน่งก่อนครบกำหนดระยะเวลาดังกล่าว”

เห็นว่า ผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมมีสถานะเป็นข้าราชการศาลยุติธรรม มิได้เป็นข้าราชการตุลาการ และไม่มีหน้าที่และอำนาจในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีดังเช่นผู้พิพากษา ดังความที่พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๒๓[๑] บัญญัติตอนท้ายว่า “เมื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งแล้ว ให้ข้าราชการตุลาการผู้นั้นพ้นจากตำแหน่งข้าราชการตุลาการ” และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๘ บัญญัติให้ผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมมีเพียงหน้าที่ควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งราชการของสำนักงานศาลยุติธรรมให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ รวมทั้งระเบียบ ประกาศและมติของคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม (ก.บ.ศ.) และเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการในสำนักงานศาลยุติธรรมเท่านั้น

ในส่วนของศาลยุติธรรม นับตั้งแต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๗๕ ต่อมาด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๒๒ มาจนถึงรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน (๒๕๖๐) มาตรา ๑๙๓ รัฐธรรมนูญได้วางหลักการบริหารงานบุคคล การงบประมาณ และการดำเนินการอื่นของหน่วยธุรการของศาลให้มีความเป็นอิสระ โดยให้มีหัวหน้าหน่วยงานคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาขึ้นตรงต่อประธานของศาล ในส่วนของหน่วยธุรการศาลยุติธรรม พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ ได้บัญญัติให้จัดตั้งสำนักงานศาลยุติธรรมเป็นหน่วยธุรการของศาลยุติธรรม โดยมีเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมเป็นหัวหน้าหน่วยงานทำหน้าที่ผู้บังคับบัญชาข้าราชการทั้งหมดของหน่วยงาน ขึ้นตรงต่อประธานศาลฎีกา นอกจากนี้ยังมีคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานธุรการของสำนักงานศาลยุติธรรม ได้แก่ คณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม (ก.บ.ศ.) และคณะกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรม (ก.ศ.) โดยคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม (ก.บ.ศ.) มีหน้าที่ในการกำกับดูแลการบริหารราชการศาลยุติธรรมในส่วนที่เกี่ยวกับงานบริหารราชการและธุรการของสำนักงานศาลยุติธรรม[๒] ส่วนคณะกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรม (ก.ศ.) มีอำนาจออกระเบียบหรือประกาศเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลและการอื่นของสำนักงานศาลยุติธรรม[๓] ซึ่งสอดคล้องกับองค์ประกอบของคณะกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรม (ก.ศ.) ที่กำหนดให้ต้องมี

---

[๑] พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๒๓ “การแต่งตั้งเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมนั้น ให้แต่งตั้งจากบุคคลซึ่งโอนมาจากข้าราชการตุลาการหรือเคยเป็นข้าราชการตุลาการ ในกรณีที่เป็นการแต่งตั้งจากบุคคลซึ่งโอนมาจากข้าราชการตุลาการจะต้องเสนอคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมเพื่อให้ความเห็นชอบก่อน และเมื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งแล้ว ให้ข้าราชการตุลาการผู้นั้นพ้นจากตำแหน่งข้าราชการตุลาการ”

[๒] พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๑๗

[๓] พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๒๑

ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการพัฒนาองค์กร ด้านการบริหารงานบุคคล หรือด้านการบริหารและการจัดการ ประกอบกับคณะกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรม (ก.ศ.) มีอำนาจดำเนินการทางวินัย การสอบสวน และการลงโทษทางวินัย การร้องทุกข์ และการอุทธรณ์การลงโทษสำหรับข้าราชการศาลยุติธรรม ดังนั้น การดำเนินการทางวินัยข้าราชการศาลยุติธรรม ซึ่งมิได้เป็นข้าราชการตุลาการ จึงอยู่ในอำนาจการพิจารณาของคณะกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรม (ก.ศ.) ซึ่งแยกต่างหากอย่างชัดเจนจากคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.) ซึ่งมีอำนาจหน้าที่พิจารณาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรม

ในส่วนการอุทธรณ์ของข้าราชการศาลยุติธรรมเมื่อถูกลงโทษทางวินัยมีระเบียบคณะกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรม ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๕ กำหนดให้ข้าราชการศาลยุติธรรมผู้ใดถูกสั่งลงโทษทางวินัย หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการ ให้ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรม (ก.ศ.) และข้อ ๒๒ กำหนดให้แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์พร้อมกับแจ้งสิทธิในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองให้ผู้อุทธรณ์ทราบ อันเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการอุทธรณ์ของข้าราชการศาลยุติธรรม รวมทั้งการคุ้มครองสิทธิของข้าราชการศาลยุติธรรมด้วยระบบตรวจสอบโดยศาลปกครองด้วย ซึ่งแตกต่างจากระบบการบริหารงานบุคคลข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรม โดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๘๓ ซึ่งกำหนดให้ผู้ถูกลงโทษทางวินัยมีสิทธิที่จะขอให้คณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.) ทบทวนคำสั่งลงโทษทางวินัย โดยกฎหมายดังกล่าวบัญญัติให้คำวินิจฉัยของคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.) ให้เป็นที่สุด และผู้ถูกลงโทษไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง การที่พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๒๒ (๑) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดให้คณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.) มีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมได้เช่นเดียวกับข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ ซึ่งเป็นการบัญญัติให้คณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.) เข้าไปทำหน้าที่บริหารงานบุคคลที่ไม่เกี่ยวกับข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรม จึงไม่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๙๖ และแม้เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมจะเป็นตำแหน่งที่แต่งตั้งจากบุคคลซึ่งโอนมาจากข้าราชการตุลาการหรือเคยเป็นข้าราชการตุลาการก็ตาม แต่เมื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งแล้ว ข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรมผู้นั้นย่อมพ้นจากตำแหน่งข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรม อันเป็นการกำหนดให้ตำแหน่งเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมซึ่งเป็นข้าราชการศาลยุติธรรมที่ทำหน้าที่ฝ่ายธุรการ

เพียงอย่างเดียว หากถูกดำเนินการทางวินัยจะมีเพียงสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม (ก.ต.) โดยไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อให้มีการตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของการดำเนินการทางวินัยในกรณีนี้ ซึ่งแตกต่างจากข้าราชการศาลยุติธรรมอื่นซึ่งมีสถานะเป็นข้าราชการประเภทเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเปรียบเทียบกับข้าราชการศาลยุติธรรมประเภทบริหารระดับสูงในตำแหน่งรองเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม ซึ่งในทางปฏิบัติมักมีการโอนข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรมให้เปลี่ยนมาเป็นข้าราชการศาลยุติธรรมเพื่อดำรงตำแหน่งเช่นเดียวกับตำแหน่งเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม กฎหมายดังกล่าวก็ยังให้การดำเนินการทางวินัยอยู่ในอำนาจของคณะกรรมการข้าราชการศาลยุติธรรม (ก.ศ.) อันทำให้เห็นว่า บทบัญญัติในส่วนดังกล่าวเป็นการตรากฎหมายที่เป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง อีกทั้งยังเป็นบทบัญญัติที่ไม่เป็นไปตามความมุ่งหมายและไม่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญที่บัญญัติให้ศาลยุติธรรมมีหน่วยงานที่รับผิดชอบงานธุรการที่มีความเป็นอิสระในการบริหารงานบุคคล แยกต่างหากจากระบบการบริหารงานบุคคลของข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรม จึงเป็นกฎหมายที่ขัดต่อหลักนิติธรรม ทำให้เกิดความไม่เสมอกันในกฎหมายทำให้บุคคลไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติต่อข้าราชการศาลยุติธรรมด้วยกันในสิ่งที่มีสาระสำคัญเหมือนกัน ทำให้เกิดผลบังคับที่แตกต่างกันโดยไม่เป็นธรรมด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องสถานะของบุคคล ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม มาตรา ๑๙๓ และมาตรา ๑๙๖

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๒๒ (๑) เฉพาะส่วนที่บัญญัติให้คณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมมีอำนาจดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมได้เช่นเดียวกับข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ จึงมีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม มาตรา ๑๙๓ และมาตรา ๑๙๖

(นายอุดม รัฐอมฤต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ